

Kjenn:

Du har siden du var liten hatt en følelse som ved få anledninger dukker opp. Det er ikke en følelse som er knyttet til en spesiell hendelse, en spesiell stemning, person, omgivelse, ord, bevegelse eller liknende; den bare dukker opp når du ikke venter det, selv om du aldri venter at den kommer. Du føler så at denne følelsen er med på å definere deg som menneske, et helhetlig vesen, dette lille som aldri vil forandres gjennom et liv der ellers mye annet ikke vil forbli slik det i begynnelsen var. Jo høyere antall ganger du merker at følelsen kommer, jo nærmere tenker du deg at du er løsningen bak dette gjentakende innvendige bildet som får deg til å måtte stoppe opp i hva enn du driver med, uavhengig av hva du gjør, hvor du er, hvem du er sammen med eller i hva du er i ferd med å gjennomføre.

Den kommer. Minner deg på det den skal, du vet ikke selv hva det er, men du merker at du føler du er nærmere og nærmere en konklusjon.

Følelsen endrer seg kanskje litt fra hver gang den utløses, men du vet det er den og at den er der for å fortelle deg noe, minne deg på noe du ellers kanskje ville latt passere, ikke huske. (Mest sannsynlig, selv om du hevder du har en god hukommelse, men dette er noe annet, en annen type husking).

Nå husker du. Du vet ikke hva du husker, det er mellomleddet: følelsen.

Hvis du ser for deg en oppdelt linje, vil du kanskje si at du den gangen i fjerdeklasse, på vei hjem fra skolen, var 1/4 på vei til å avdekke hva følelsen binder deg sammen med, hva den er mellomledd for.

1/2 på vei da du for en uviss stund tilbake kjente den bak høyre øre og måtte vri nakken litt for å gjøre plass til den, slik at du kunne holde på den en liten stund til, ønske den velkommen såpass lenge at du kanskje ville forstå enda litt mer av linjen.

3/4 da du på lørdag gikk inn i den store bokbutikken, ville legge 43 minutter i bøkene og fant. Fant. Det du først ikke gjennkjente, men etter en svært kort stund (relativt sett, vel å merke) fant ut hva var, en annen utgave av det du kom over da du dro alene på utstilling en dag det regnet. Det tok to ganger, og så, der, der trakk 3/4 seg til deg.

Det er med stor forsiktighet, nærmest en slags andaktsfølelse, du nå sitter der, redd for at de 3/4 skal skli ut av deg og renne ut på gaten blant intetanende gummistøvler, mokkaşiner, samt en og annen hund som aldri kommer til å se linjen du vil forstå slutten av.

Kanskje er ikke forståelsen det viktige, men viten om at mellomleddet vil føre deg dit hen, at du vet du står med ditt sjels speil i hendene. Virkelig?

Det gjenstår å se.